

Ἄλλ' ἡ μελλονίμφορ, νομίσασα περιττὸν νὰ παρατηρήσῃ τὴν τρύπαν, εὐχαρίστησε μόνον τὸν εὐγενὴ δωρητὴν.

Τρεῖς μῆνας μετὰ ταῦτα, ἡ νέα ἥτις εἶχε παῖσαι τοῦ νὰ εἶναι μελλονίμφορ, ἐδείκνυε μίαν ἐσπέρην πρὸς τοὺς συνελθόντας, μεθ' ὧν ἦτο καὶ ὁ διοικητής, τὸ δέριμα τῆς τίγριδος, καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν περιήλθεν ἡ ὁμιλίαν εἰς τὴν σκληρότητα τῶν Ὀθωμανῶν. Ὁ διοικητής, πλήρης ζήλου ἐθνικοῦ, ἠγωνίζετο νὰ δικαιολογήσῃ τοὺς ὁμοεθνεῖς του. — Τὸ κατ' ἐμὲ, εἶπεν, εἴαν ποτε ἀπαντήσω τὴν Κ. Ἑβελλάρ, (τῆς ὁποίας τὸν πατέρα ἐφόνευσαν οἱ ἄραβες εἰς Τζέδδαν), θὰ ζητήσω συγχώρησιν ἐν ὀνόματι τοῦ προφήτου, καὶ θὰ φανεύσω, ὡς ἐφόνευσαν καὶ διὰ σῆς, μίαν ὠραίαν τίγριν σημαδεύων αὐτὴν εἰς τὸ αὐτίον.

Ταῦτα ἀκούσας ἐπεθύμησα νὰ ἴδω τὸ δέριμα.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ διοικητής ἐρυθριῶσας ὀλίγον, νὰ εὐρίσκηται ἀκόμη εἰς τὸ αὐτίον ἡ σφαῖρα.

Ἡ πρόην μελλονίμφορ παρατηρήσασα τότε ἐξήγαγεν ὄχι σφαῖραν, ἀλλ' ὠραιότατον ἀδάμαντα ἰσομεγέθη σφαίρας, ἀξίζοντα τριακονταεπέντε χιλιάδας δραχμῶν τοῦλάχιστον.

Φαντάσθητι τὴν ἀπορίαν τῆς κυρίας, ἥτις ἐσπευσεν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν διοικητὴν διὰ τὴν τοιαύτην εὐγένειαν αὐτοῦ.

— Ὁ ἀμφιβάλλετε ἀκόμη, ἠρώτησεν οὗτος μετὰ πολλὴν χάριν, διὰ τὴν καρδίαν τῶν Μουσουλμάνων;

Ἡ κυρία ἐθλίψε περιπαθῶς τὴν χεῖρά του, καὶ ἐφάνη συγχωρήσασα τὴν σφαγὴν τῆς Τζέδδας.

ὦ ! ὅποια καὶ ὑπόση ἡ δύναμις τοῦ πλούτου ! Ἐρῶσο.

Δ. Μ.

Ο ΕΝ ΜΑΝΤΣΕΣΤΕΡ ΧΟΡΟΣ

Τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας.

— 000 —

Περισπούδαστε φίλε !

Εἰς τὴν χώραν ταύτην τῆς ὁμίχλης, τῶν συχνῶν βετῶν, τοῦ μακροῦ χειμῶνος καὶ, κατὰ τὰς Ἀναμνήσεις τοῦ Ἀποδημητοῦ, τῆς παντοτεινῆς νυκτός, ἔχομεν τὰς ἀποκρέω μας καὶ ἡμεῖς τὰ τέκνα τῶν ἐλληνικῶν οὐρανῶν. ἔχομεν, λέγω, καὶ ἡμεῖς τὰς διαχύσεις τῆς ἀποκρέω, ἀλλ' ἐορτάζομεν αὐτάς οὐχὶ ἐν μέσαις ὁδοῖς, ἢ ὑπὸ κυανοῦν οὐρανόν, ἢ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, οὐχὶ θορυβώδεις καὶ ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῆς, ἀλλὰ, συμμορφούμενοι ἐξ ἀνάγκης μετὰ τὰς αὐστηράς ιδιότητος τοῦ κλίματος, καὶ μετὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς προτεσταντικῆς σοβαρότητος, τελοῦμεν αὐτάς κατ' ἰδίαν, ὑπόστεγοι, κατὰ τὰς ὥρας τῆς μακρᾶς νυκτός, ἐπὶ ἐδάφους ἐστρωμένου μετὰ πάπτας, ἀπέναντι τῆς φλογυβόλου ἐστίας, ἐν μέσῳ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἑρίου καὶ τῆς ἡσυχου ἁμονίας τοῦ κλειδοκουμβάλου, τοῦ στερεοτύπου τούτου ἐπίπλου πάσης σχεδὸν Ἀγγλικῆς

οἰκογενείας. Ὁ μόνος δὲ τρόπος δι' οὗ ἐκτελεῖται ἡ ἐορτάσιμος αὕτη μέριμνα, ἀρχομένη συνήθως ἀπὸ τῶν Χριστουγέννων καὶ λήγουσα εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Τεσσαρακοστῆς, εἶναι ὁ χορὸς. Καὶ τί ἄλλο διασκεδάσεως εἶδος δύναται νὰ εὕρῃ τις καταλληλότερον ἢ ἀρεστότερον εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῶν ὁμοιωμάτων ἡθῶν, τῶν πατριαρχικῶν οἰκογενειακῶν ἐθίμων, τῆς καθημερινῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ἐμπορίου πλὴν τοῦ χοροῦ; Εἰς οὐδένα ἄλλον τόπον πεπολιτισμένον δὲν ὑπάρχει πιθανῶς βελυτέρᾳ ἢ πρὸς τὸν χορὸν κλίσις, καὶ οὐδαμοῦ ἴσως δὲν αἰσθάνεται τις τὴν ἀνάγκην τοῦ χοροῦ ὅσον ἐνταῦθα. Οὐαὶ εἰς τὸν κατοικοῦντα μὲν ἐν Ἀγγλίᾳ ἀγνοοῦντα δὲ τὸ χορεύειν! Κινδυνεύει νὰ ὀνομασθῇ ἡμιδάρδαρος, νὰ ζῇ μονητόνως, νὰ κυριεύεται ἀπὸ ἀνίας, καὶ τὸ χειρίστον, νὰ μείνῃ ἀγαμος εἴαν ἦναι νέος. Καθ' ὅτι εἶναι ἤδη γνωστὸν ὅτι ἐνταῦθα ἡ ὁμαλωτέρα ὁδὸς πρὸς τὸν βωμὸν τοῦ Ὑμεναίου εἶναι ὁ χορὸς, ὁ δὲ ἀγαμος βίος παρὰ τῷ βρετανικῷ λαῷ, τῷ κατ' ἐξοχὴν ἀσπαζομένῳ τὰς Γραμμὰς παραδόσεις, θεωρεῖται ὡς ὀγδόη πληγὴ τοῦ Φαρκῶ.

Συνεπῶς λοιπὸν εἰς τὰ ἀπ' αἰῶνος καθιερωμένα ἔθιμα τοῦ λαοῦ παρὰ τῷ ἡπειρῷ ζῶμεν, καὶ διανοῶσθα τὴν ἐποχὴν τῶν χορῶν, χορεύσασα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον παρὰ φιλικῆς οἰκογενείας ἑλληνικῆς καὶ ἀγγλικῆς, ἢ ἐνταῦθα ἑλληνικῆ νεολαία, πλήρης οὕτω τῆς εὐχαριστήσεως ἣν παρέσχον αὐτῇ καὶ φιλόφρονες ὑποδεξιότητες καὶ οἰκογενειακαὶ περιποιήσεις, συνέλαβε τὴν εὐτυχὴν ἰδέαν τοῦ νὰ προσφέρῃ χορὸν πρὸς τὰς φιλικὰς οἰκογενείας, τὰς τε ἑλληνικὰς καὶ τὰς ἀγγλικὰς. Ἡ ἰδέα αὕτη ἐξέφραξε χαριέντως τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἀγάμων πρὸς τοὺς ἐγγάμους καὶ ὁ χορὸς οὗτος, ὅστις ἐγένετο χθὲς τὴν ἐσπέραν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ σημερινῶν ἐφημερίδων, ὑπῆρξεν ἐπιτυχὴς κατὰ πάντα.

Χάριν δὲ τῆς περιεργίας τῶν ἀναγνωστῶν τῆς *Πανδώρας*, πρὸ πάντων τῶν ἐκ τοῦ ὠραίου φύλου, ἔρχομαι νὰ σᾶς εἰπῶ ἐν συνόψει τὰ κατ' αὐτόν.

Ἐπιτροπὴ συντεθεῖσα ὑπὸ τῶν Κ. Κ. Α. Εὐμορφοπούλου, Π. Γερούση, Α. Ἀλεξανδρώφ, Γ. Τριανταφυλλίδου, Θ. Τουμπίνη, Ε. Παρώδη καὶ Γ. Χρυσάνθου, συνέλαβε τὰς εἰς τὸν προτεθέντα σκοπὸν συνεισφοράς, χορηγηθείσας ὑπὸ προθύμου πλειονοψηφίας τῶν ἐνταῦθα ὁμογενῶν νέων ἀναθέσασα δὲ ἐν γενικῇ συνεντεύξει τῶν μελῶν τὴν προασίαν τοῦ χοροῦ εἰς τὰς ἐντίμους Κυρίας Σκαρραμαγκῆ, Γ. Ζηροῦ, Σ. Σκυλίτση, Σ. Φραγκοπούλου, Ι. Ἀσλαν, καὶ Θ. Σοβαζόγλου, ἡσυχολήθη εἰς εὐρεσιν καταλλήλου αἰθούσης, εἰς ἀποστολὴν προσκλητηρίων, καὶ εἰς τὴν ὕλικήν διακόσμησιν τοῦ τόπου τῆς ἐορτῆς. Ὡς τοιοῦτον δὲ ἐνοικιάσθη τὸ μέγαρον τῆς δημαρχίας τῆς πόλεως ταύτης.

Τὸν ζῆλον τῆς Ἐπιτροπῆς ἐνεθάρρυνεν ἡ ἀποδοχὴ τῶν προσκλητηρίων παρ' ὅλων τῶν ἐνταῦθα ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, ἐκτὸς ὀλίγων, καὶ παρὰ μείζονος ἀριθμοῦ ἀγγλικῶν. Ἐφ' ὅλην δὲ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα κατὰ τὴν ἡμετέραν συνοικίαν

δὲν ἐλαλεῖτο οὐδὲν ἄλλο σκεδὸν ἢ τὰ κατὰ τὸν χορὸν τῆς Παρασκευῆς (12/24 Φεβρουαρίου), καὶ τὰ ἐργαστήρια τῶν καλλιτέρων ῥαπτριῶν ἐπολιοκοῦντο ὑπὸ ἀμαξίων κυριῶν, αἵτινες συνέρχοντο πρὸς παραγγέλων φορεμάτων τοῦ νεωτάτου στυμοῦ τῶν Παρισίων.

Τέλος ἐβῆσαν ἡ ἐμπέρα, καὶ ἤγγικεν ἡ κρίσιμας ὥρα, καθ' ἣν ὤφειλον ν' ἀνταμειβῶσι τόσαι δαπάναι, τόσαι φροντίδες καὶ τόσοι μόχθοι τῆς ἐπιτροπῆς διὰ τῆς παρουσίας τῶν προσκεκλημένων ἐρταστῶν. Οὐδὲν δὲ εἶχε παραμελεθῇ. Αἱ πρώται ἐντυπώσεις ὑπῆρξαν εὐάρεστοι! ἡ πρώτη χρυσὴ ὥρα ἐδόθη! Τὸ πᾶν ἠκολούθησε τὸν βῶν τῆς πρώτης ἐπιδοκιμασίας.

Ὁλόκληρον τὸ Δημαρχεῖον ἐφαίνετο μεταμεμωρωμένον εἰς παλάτιον χοροῦ, καὶ αἱ εἰσερχόμεναι διὰ τοῦ προπυλαίου καὶ τῆς μεσαίας πύλης, ἀπέντων πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς εἰσόδου τοὺς στρατιωτικοὺς μουσικοὺς τοῦ 96 τάγματός, ἐταίλους νά παινίσωσι τὴν ἐναρξιν τοῦ χοροῦ. Ακολουθῶς ἀνέρχοντο τὴν μεγαλοπρεπῆ μαρμαρίνην κλίμακα, κεκοσμημένην ἐκατέρωθεν δι' ἀναριθμήτων ἀειχελῶν φυτῶν καὶ δένδρων, διὰ τῶν προτομῶν τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους τῆς Μεγάλης Βρετανίας, καὶ διὰ τῶν εἰκόνων τῶν δημάρχων τῆς πόλεως, ὡραίων μνημείων εὐγνωμοσύνης τῶν πολιτῶν. Ἐλαφρὰ φωτοχυσία ζωογονοῦσα τὴν ἀνοδὸν καὶ χορηγοῦσα εὐάρεστον ἐντύπωσιν παρεσκεύαζε βαθμηδὸν τοὺς μέλλοντας νά ἴδωσι τὴν αἴθουσαν.

Ἡ θέα τῆς αἰθούσης ὑπερέβαινε πᾶσαν προσδοκίαν. Ὁ στολισμὸς αὐτῆς δὲν συνίστατο εἰς θαυματοποιὴν πολυτέλειαν, μαρτυροῦσαν μόνον τὴν δύναμιν τῶν δαπανηθεισῶν λιρῶν, ἀλλ' ἦτο καὶ ἀπλοῦς καὶ χαριέστατος, καὶ ἐλληνικός. Ἡ μαρτυρία αὕτη τοῦ πατριωτικοῦ αἰσθήματος, δι' ἃ διακρίνονται οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ ὁμογενεῖς, διήγειρε τὸν δίκαιον ἔπαινον πάντων τῶν θεατῶν, καὶ ἰδίως τῶν Ἀγγλῶν. Τὰ παράθυρα τῆς ἐπὶ τὰς ὁδοῦ πλευρᾶς ἐκαλύπτοντο ὑπὸ μεγάλων κατόπτρων, τὸ ἄνω μέρος τῶν ὁποίων κατεῖχε διάζωμα ἐλληνικῆς ἐπικοσμῆσεως, καὶ ἐλαφρὰ παραπατάσματα ἐπιπτον ἐκατέρωθεν τὴν δὲ βάσιν ἐκάστου κατόπτρου ἐκόσμηι ἐπίμνηκας κήνυστρον, πλήρες ἀνθέων καὶ ἄλλων φυτῶν. Πολυάριθμα δὲ ἀνθοφόρα στρογγύλα κήνυστρα ἐκρεμῶντο ἀπὸ παντός ἀεριοφόρου λυχνίως. Τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης ὑπεράνω τοῦ παραπατάσματος ἐν ᾧ ἐκάθηντο οἱ μουσουργοί, ἐκάλυπτε μέγα τρόπαιον σημαιῶν, τῆς ἐλληνικῆς ἀναμειγμένης μετὰ τῶν σημαιῶν τῶν τριῶν εὐεργετῶν δυνάμεων, καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν διεκρίνοντο τὰ ἀρχικά στοιχεῖα τῶν ὀνομάτων τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης ἡμῶν, Ο. Α., ὑπὸ βασιλικὸν στέμμα. Τὸ μέτωπον τῆς ὀρχήστρας ἐκκλύπτετο ὑπὸ πολυπτύχων κυανολεύκων ὑφασμάτων κομψῶς διατεθειμένων, καὶ ἐκατέρωθεν τῶν ἄκρων αὐτῆς ἵσταντο ἀνθοβάλοι πορτοκαλέαι. Εἰς διάφορα ἄλλα τῆς αἰθούσης μέρη ἐκείντο λεμονέαι καὶ πορτοκαλέαι καὶ πολυάριθμα ἀνθοφόρα κήνυ-

στρα· εἰς τὸ δάπεδον τῆς αἰθούσης ἦτο ἐστρωμένον φαιόχρουν λινὸν ὑφασμα, τὰ δὲ περὶ τὰ ἄκρα θρανία ἐκαλύπτοντο ὑπὸ ὑφασμάτων ὁμοίων χρωμάτων μετὰ ἀργυροειδῶν ταινιῶν.

Ἄς φαντασθῶσιν ἥδη αἱ ὑμέτεραι ἀναγνώστριαι ὅποιον θέαμα παρέστησεν ἡ μεγαλοπρεπὴς αὕτη αἴθουσα, ὅτε περὶ τὴν 9 ὥραν ἐπληρώθη ὑπὸ περίπου ἑκατὸν ζευγῶν χορευτῶν, ἐκτὸς τῶν περιεσταμένων. Ἄς ἐπιθεωρήσωσι πρὸς τοῦτο διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς φαντασίας τοὺς μὲν κυρίους εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένους, τὰς δὲ κυρίας παρατασσομένας μὲ τὰς χαριέστους αὐτῶν μορφάς, μὲ τὰ ἄνθη αὐτῶν στέμματα, μὲ τὸν πλούσιον καὶ εἰσέτι ἀνέπαρον αὐτῶν στολισμὸν, τὰς Ἀγγλίδας μὲ τὰ ὑψηλά των καὶ πῶς στερούμενα εὐκαμψίας ἀναστήματα, μὲ τοὺς βαθυπτύχους καὶ καταλεύκους διαφανεῖς ἐπενδυτάς, μὲ τὴν νεαρὰν πολλῶν αὐτῶν μορφήν καὶ μὲ τὸ ἀγέρωχον βρετανικὸν ἦθος, τὰς ἡμετέρας ὁμογενεῖς μὲ τὴν ἐλληνικὴν φαισθιγνωμίαν, πλήρη ζωηρότητος, μὲ τὰ ἐκ Παρισίων μόλις τὴν πρώτην ἐβθόντα φορέματα, μὲ ἀδάμαντας περὶ τὰς χεῖρας, (μὴ λησμονήσετε, παρακαλῶ, καὶ τὰς παντοδυνάμους κρινολίνας, αἵτινες ἐὰν ἐγνωρίζοντο παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἤθελον χρησιμεύειν εἰς τὸν Ὀδιδιον ἐν ταῖς Μεταμορφώσεσιν) ἄς φαντασθῶσιν ἐπομένως ὅτι, μετὰ τὸν παιανισμὸν τῆς κάτω τοῦ μεγάρου σταθμευούσης στρατιωτικῆς μουσικῆς, ἤρξατο ἡ πολύφωνος ἀρμονία τῆς ὀρχήστρας, ἐτέθησαν εἰς κίνησιν ὅλα τὰ ζεύγη καὶ ὁ χορὸς ἤρχισεν.

Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ χοροῦ ἐληξε περὶ μέσας νύκτας. Ἡ αἴθουσα, καὶ τὸ κοπιᾶσαν πλῆθος μετέβη εἰς τὴν παρακειμένην εὐρύχωρον αἴθουσαν, ὅπου ἦτο ἡ τράπεζα τοῦ δείπνου εὐτρεπισμένη μὲ δαψίλειαν, καὶ ποικιλίαν ἐδεσμάτων καὶ οἶνων, ὅλων ταύτων προητοιμασμένων κατὰ τοὺς κανόνες τῆς γαστρονομίας. Οἱ Ἀγγλοὶ, ἀκριβεῖς παρατηρηταὶ τῶν ἐθίμων, εὗρον ἀριστὰ εἰς τὸν οὐρανίσκον καὶ τινα γλυκίσματα τῆς ἡμετέρας μαγειρικῆς τέχνης· εὐκόλως συμπεραίνεται ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ δείπνου ἐξετελέσθη μετὰ ὁρέξεως ἐφαμίλλου τῆς τῶν Δανικῶν τοῦ Θμήρου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο.

Ἐγένοντο δὲ καὶ τινες προπώσεις παρὰ τινῶν Ἀγγλῶν συνδαιτυμόνων, καὶ ἰδίως παρὰ τοῦ Δημάρχου, ὅστις ἐξέφρασεν ἀγαθὰ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων φρονήματα, καὶ παρὰ τοῦ Γραμματέως τῆς Δημαρχίας. Οὗτος, μετὰ τῆς συνήθους εἰς τὰ ἀγγλικά δείπνα στοιμυλίας μεταξὺ λόγων ἐξέφρασε χαριέντως τὴν λύπην του ὅτι, τοιοῦτος χορὸς εἶναι δύσκαλον νά ἐπαναληφθῇ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, (ὡς παρὰ τινῶν νέων Ἑλλήνων ἐρρήθη), διότι εἶναι ἀδύνατον, εἶπε, τῶν παρούσων νεανίδων αἱ χάριτες νά μὴ ἐπενεργήσωσιν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀγάμων, ὥστε πολλοὶ τούτων νά μὴ αὐτομολήσωσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐγγάμων, καὶ οὕτω νά ἀραιωθῇ ἡ φάλαγγς αὐτῶν, καὶ ν' ἀποβῇ ματαία ἡ ὑπόσχεσις.

Ὁκαλήθην τὸ μέγαρον ἀντήχει τότε ὑπὸ εὐρημάτων καὶ χειροκροτήσεων.

Μετὰ δὲ τὸν δῖωρον περίπου δειπνὸν ὁ χορὸς ἐπανελήφθη καὶ ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς ἑώρας.

Μετὰ ταῦτα διελύθη τὸ μαγευτικὸν πανάραμα· ἡ ὑψηλτέρα ἔμεινεν ἄφωνος, ἡ λαμπρά αἰθούσα ἠσπιδώθη, καὶ πάντες ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια. Ἀλλ' ἡ εὐφροσύνη αὐτῆς πανουχίς ἀφῆκε λίαν εὐαρέστον, ἀναμνήσεις εἰς τοὺς ἀπολαύσαντας τὸ μέγαρον τῆς ὀσμῆς καὶ ἀλλήλων μετάνοιαν εἰς τοὺς μὴ ἀξιώσαντας· ναὶ συνευθυμήσωσιν ὑπὸ τῇ στεγῇ αὐτοῦ. Χαίρε!

Μηνώσαστερ, 13/23 Φεβρουαρίου, 1860.

Χ. Α. ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

ΕΜΠΟΡΟΥ ΘΥΓΑΤΗΡ.

(Συνέχ. "Ἰδὲ φυλλάδ. 238, σελ. 523.)

—ooo—

Ὁ πατήρ, ὅστις τὸ πρῶτ' εἶχε φανῇ τύτῃ τραγῶς, ἐγένετο τραχύτερος τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας.

— Δὲν μὲ λέγεις, ἡρώτησε τὴν κόρην του περὶ τὰ τέλη τοῦ γεύματος, τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά; Τί ἔχεις ἀπὸ γῆς;

— Δὲν ἐνθυμίσθε ὅτι μὲ εἶπατε πράγματα τὰ ὅποια μ' ἐξέπληξαν;

— Σ' ἐξέπληξαν! καὶ διὰ τί; θὰ ὑπανδρευθῇς, κόρη μου· τῶν γυναικῶν τὸ στάδιον αὐτὸ εἶναι. Ἐλὲ νὰ ἡμιλήσωμεν διεξοδικώτερα, ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴν γλυκυτέραν, ἀπόφασιν ἔχων νὰ μεταχειρισθῇ σωφώτερα στρατηγήματα.

— Μ' ἐξέπληξε βεβαίως, διότι εἶμαι τόσο εὐτυχὴς μένονσα πλησίον σας.

Ἡ ταλαίπωρος νῆα κατέφραγε καὶ αὐτὴ εἰς ἀβύσσον στρατήγημα.

— Δὲν ἀρκεῖ, κόρη μου, νὰ ζῶμεν μόνον, πρέπει καὶ ν' ἀποκατασταυνώμεθα· ὁ γάμος εἶναι λογαριασμός διπλογραφικός. Τί ἐναντιότητα ἔχεις;

— Ἀλλὰ, πάτερ μου!

— Ἀλλὰ, πάτερ μου, ἀλλὰ πάτερ μου! Δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ τὰ μισόλογα· δὲν μ' ἀρέσουν αἱ προσποιήσεις.

Καὶ σιωπῆσας ἐρόδωσεν ποτήριον Μαδέρας.

— Δὲν ἤκουσες ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος Σκάμπλετ;

— Ἀνέγνωσα δις ἢ τρίς τὸ ὄνομά του εἰς τὰς ἐφημερίδας· φοικτὸς χαρτοπαίκτης! ἔ;

Τὴν διπλωματικὴν ταύτην ἀπάντησιν συνώδευσε βλέμμα σταθερὸν καὶ ἀτάραχον· καὶ διὰ τοῦτο εὐστόχησε.

— Μάλιστα! ἀπεκρίθη ὡς μαινόμενος ὁ πατήρ, περιστρέφων μὲ τὰ δάκτυλά τιν ἀλυσιν τοῦ ὥρολογίου του. Ψεύματα, ψεύματα! αἱ ἐφημερίδες αἰωνίως ψεύδονται. Ὁ λόρδος Σκάμπλετ εἶναι ἀνθρώ-

πος τοῦ κόσμου, ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν· χαριέστατος νέος· τὴν Κυρίακὴν θὰ γευθῇ ἔδω.

— Ἐδῶ;

— Μάλιστα, ἐδῶ· μήπως δὲν εἶμαι ἐλευθερὸς νὰ προσκαλέσω ἓνα κόμητα ἐάν θέλω; . . ἢ καὶ ν' ἀγοράσω καμμίαν διωδεκάδα; Καὶ ἔχωσ' τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλακία του ὡς διὰ νὰ ἀνασύρῃ κόμητας.

— Ἀλλὰ, ἐπανελάθεν ἡ νῆα ἀνασηκωθείσα, στηριχθεῖσα εἰς τὸν ὀμφὸν του καὶ ἀσπασθεῖσα αὐτόν, πρέπει νὰ εἶναι ἄξιοι ν' ἀγορασθοῦν. Τὸ κατ' ἐμέ, προτιμῶ χιλιάδας εὐσπόληκτον ἔμπορον ἀπὸ ἑκατὴν κόμητας ἄξιους καταφρονήσεως, καὶ οἱ ὅποιοι καταφρονοῦν . . ἡμεῖς τοὺς ταπεινοὺς ἐμπόρους.

— Τοὺς ταπεινοὺς ἐμπόρους, τοὺς ταπεινοὺς ἐμπόρους! ναί· τῇ ἀληθείᾳ ἡ κόρη μου δὲν ἔχει ἀδικίαν.

Καὶ ἀνεγαργάρισε καὶ νέον ποτήριον Μαδέρας, ἥθος ἔχον ἀλαζονικὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς ὡς δόγας τῆς Βενετίας.

Ἀλλ' ὅλη ἡ διπλωματικὴ ἐμπειρία τῆς κόρης ἐνκαύλησε πρὸ τῆς ἀκλονήτου ἀποφάσεως τοῦ πατρὸς· ὅθεν ἡ θαλαμηπόλος τῆς Μαρίας ἡσυχάθη ἀμέσως εἰς τὴν προετοιμασίαν τοῦ ἐνδύματος τῆς κυρίας τῆς. Ἀς ἀποδείξωμεν, ἔλεγεν ἐκεῖνος, ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ ἐμπόροι ἔχομεν εὐκαίαν θυγατέρας.

Ὁ κόμης Σκάμπλετ, ὅστις εἶχε κατατρέψει καὶ τὸν τελευταῖον ὁβολὸν τῆς περιουσίας του, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ κατακτήσῃ τὴν Μαρίαν, διότι οὕτω θ' ἀπέκτατο χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν σύζυγον νέαν, ὠραίαν καὶ καλῶς ἀνατετραυμένην, καὶ συγχρόνως τρία ἑκατομμύρια δραχμῶν μετρητῶν, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐθεράπευε τὰ ἐν κακίαις καταναλωθέντα τριάκοντα ὅσο ἔτη, τὴν ἐνεστῶσαν ἀπορίαν καὶ τοὺς δανεισμούς του. Ὅθεν καὶ ἦλθε προθύμως εἰς τὸ γεῦμα, καὶ ἐφέρθη πρὸς τὴν Μαρίαν ὅπως θὰ ἐφάρτετο διαπραγματευόμενος ὑπόθεσιν. Τὸ γεῦμα δὲν ὑπῆρξε πολλὰ ζωηρόν· εἰς τῆς ἀηδεῖς θωπείας του ἡ νῆα ἀπεκρίνετο διὰ σιωπῆς καὶ δι' ἀδιαφορίας. Καὶ οὕτω ὁ πλάνος, ὁ πολυπείρος κόμης, ἐνέκθη εἰς τὴν πάλιν ταύτην ἀπὸ νέαν κόρην ἐμπόρου· μόνη δὲ ἡ ἐλπὶς σπινθηρικῆς προικὸς ἐμετρίαζε τὴν δυσαρέσκειαν, τὴν ὅποیان ἐδοκίμαζεν ἡ φιλαυτία του. Ἡ γενναιότης του ὑπῆρξε γενναιότης ἥρωος· διότι ἂν καὶ ἐνόει τὴν προεφρόνησιν, ἦτις καὶ μὲ ὅλας τὰς εὐγενεῖς προσφυλάξεις τῆς νέας ἐφαίνετο, οὐ μόνον δὲν ἀπεθαρρύνθη, ἀλλὰ καὶ ἐπενήργετο συνεχῶς. Ἐν τοσούτῳ ὁ πατήρ, βλέπων τὴν διαγωγὴν ταύτην τῆς θυγατρὸς του, καὶ φοβούμενος πρὸ πάντων μὴ στερεθῇ τὸ κομητικὸν στέμμα, κατέβαλλε πάντα ἀγῶνα διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐλεγε πρὸς τὸν λόρδον ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἦτο συνεσταλμένη, καὶ ὅτι δὲν ἐπρεπε νὰ προσέλθῃ εἰς τὰ ἀνοστομὰ αὐτῶ καμώματα, τὰ ὅποια ἀγαπᾷ συνήθως αἱ παρθένοι.

Βαρυνθεῖσα τέλος πάντων ἡ Μαρία ἠτοιμάζετο νὰ ἐξομολογήθῃ τὴν ἀλήθειαν πρὸς τὸν πατέρα τῆς, ὅτε δραματικὸν τι συμβεβηκὸς τὴν ἀνεχαίτισε.

Περὶ μεσημβρίαν, ἐνῶ εἶχεν ἐξέλθῃ μετὰ τῆς ἀμειπόλου τῆς, ὁ Κ. Ἀλλορν, συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ τὸν δικηγόρον του Κ. Γέρρεν, ἀνδρὰ σπουδαῖον